

שתי זוגות תל-אביביות. שהחליטו להשיג תלם על מדרכות פאריס. נתפשו על-ידי המשטרה. וכתב אחד העיתונים הישראליים, ששהה בכירת צרפת דיווח על-ידיך בהר חבה לעיתונו בארץ. וולטר איתן, היו"ר החדש של רשות השידור, שהיה אז שגריר ישראל בצרפת, ראה בדיווח עיתונאי זה מעשה שטות. הבל ורעות רוח.

במסיבת קוקטייל בלתי-מחייבת עם עיי תונאים, שנערכה ביום חמישי האחרון ב בית ספחות בירושלים, הביא איתן את אותו הסיפור כדי להוכיח, כי דעתו איתנה, שסיפורים כאלו לא יראו אור ב טלוויזיה וברדיו הישראליים.

פגישת ההיכרות עם איתן היתה כאמור בלתי-מחייבת. כאב לו מאוד, שהגדירו אותו ואת קודמו באחד העיתונים ככובות. אולם היו דברים שנאמרו בפגישה, שהם בעלי חשיבות עצומה לגבי הצופה הישראלי. איתן בעל המבט הייקי, הנבוך קמעה, הראה אמנם בעליל, כי הוא מעדיף את השיטה של הבר-ביס. היודעת להשיב אחור את מרבית הלחצים מצד מוסדות השלטון, על-פני השיטה הצרפתית שכפתה רודנות טוטאלית על אמצעי התקשורת הממלכתיים, ומילאה אותם בגוליטיסטים נאמנים, החל במנהלים הבכירים ביותר ובפרשנים וכלה בקריינים הפשוטים ביותר. הוא הדגיש, כי הגישה שלו היא ממי-לכתית בלבד. נאמנותו היא אחת בלבד. היא אינה נאמנות לאדם מסוים, למפלגה מסוימת, או לאינטרסים כלכליים מסויים. היא אינה נאמנה אך ורק למדינה. אולם כאיש מימסד מובהק וטיפוסי, נציג קלאסי של משרד-החוץ הדינאזורי, והוא בהחלט מקבל את התפישה, כי אם יש לשרי ממשלת-ישראל מה לומר, הם צריך להשיג מיע אותם שוב ושוב. אם ראשי-הממשלה, למשל, חוזרת ואומרת שלום, שלום, שלום (ואין שלום), צריך לחזור ולשדר את הדברים לעתים תכופות.

בלי שום קשר לעניין גופו, גילה איתן מעט מרחשי ליבו: הוא לא נימנה בעבר על צופיה הנלהבים של הטלוויזיה, לא בארץ ולא באירופה. עד היום היוותה פתיחת המקלט עבורו מאמץ ניכר. איתן עדיין סבור, כי יש דברים בגו, החשובים יותר לאדם לענות בם: קריאת ספר טוב, מאמר, כתיבה וכיוצא באלה. אבל בשם הממלכתיות, הוא לקח על עצמו את הגיב החדש במלוא האחריות והתקווה, במגד מה לספק את המספר הגדול ביותר של אורחי ישראל. בהצלחה!

ביקורת

רשות השידור החוזר

מכה בלתי כתובה ירדה על עם ישראל לכבוד חג מכות מצרים. זוהי מכת השי-דורים החוזרים. חכם מה הוא אומר? אילו היו בותרים לשידור חוזר את טובי המישדרים — דיינא, אבל חדרגדיא המ שונה של הטלוויזיה הישראלית פועל הגיון מזור ביותר: ביום חמישי תוקרן, למשל, בשידור חוזר לילדים, תוכנית בידור איני-פנטלית, מן הגרועות ביותר שהוצגו אי פעם בטלוויזיה הישראלית. התוכנית המ כונה בשם כשהיינו ילדים, זכתה רק לפני שבועיים לקיתוני ביקורת חריפים ביותר מפי עוללים וגדולים.

מי שאינו יודע לשאול לא ישאל גם מדוע משרדים ביום שלישי בשבע וחצי בשידור חוזר את פסטיבל סן רמו '72 במסגרת השידורים בערבית. מה נשתנה היללה הזה מכל היללות? שבכל השנים היה פסטיבל סן רמו סביר בהחלט. השנה הוא היה על רמה נמוכה ביותר, משעמם ועלוב ביותר.

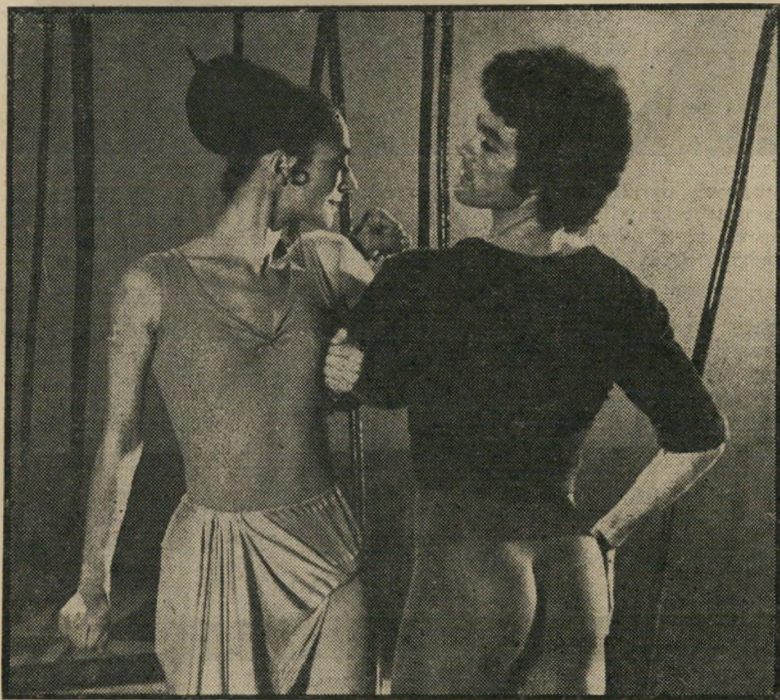
מכיוון שחג הפסח הוא חג האביב, השודר בשידור חוזר ביום שלישי בשבע הבא תוכנית שירי אביב של שמואל אימי ברמן, למרות שהיא איננה מהווה את האביב של הטלוויזיה, אלא שבאין ציפור שיר גם העורב הוא זמיר.

תדרוך

* סרט טלוויזיה (יום ד' 29/3, 21.45) ירידה לצורך עליה — דראמה

המרד של בת-שבע

רקדניות הקטנות של להקת מחול בת-שבע רתחו מכעס: צוות ההסרטה של אולפני הרצליה הכריח אותן לרקד שעה ארוכה על חוף בתיים, חשופות לרוח ולקור עז. כאשר את בשרן הערום עוטה לבוש „טייטס“ דקיק ביותר, המראה הר מצחיק של רקדני הלהקה השריריים הי נושאים לעבר הסלעים נערות ורועות מי קור, כמעט בלבוש חוזה, לא היה כלי-כך מצחיק, בסך הכל היו צריכים לבצע מספר תנועות קטן ביותר. מנהל הבמה משה רומנו עמד על במה טבעית, כאשר התייצב על סלע אחר במים, מטוח המצלמה, ונתן להם משם את הקצב. כשנסתיימו סוף-סוף הצילומים בשעות אחרי-הצהרים המאוחרות, נתבקשו הבנות לחכות לשקיעת השמש. הבמאי אילן אלדד החליט כי סיום יצירתו הכרי ריאוגרפית של ג'ון קרנקו, מנהל בלט שטוטגארט, עמייים עמייטר, צריך להיות על רקע שקיעת החמה בים. אלא שהרקדניות אחוזות הצמרמורת נשברו כשעה לפני השקיעה. פרץ מרד כללי והצילומים נדחו.

היו אלה שלבי הסיום של צילומי סרט בצבע עם להקת בת-שבע באורך של 40 דקות. שהופק כקירפרודוקציה של הטלוויזיה הישראלית ואולפני הסרטה ב הרצליה. ההקרנה בטלוויזיה הישראלית תהיה בשחור לבן.

לצלם בלט קלאסי מודרני עליפי כל כלליה המדויקים של הכוריאוגרפיה, עם להקה שזכתה לתהילה בפריס ובכל רחבי אירופה, ועם רקדנים ראשיים כמו רינה שיינפלד ואהוד בן-דוד, שהם בעלי כל הקאפריזות של פרימאדונות בבלט כללי-עולמי, ועם כוכבים עולים ושאפתנים כמו רחמים רון ונורית שטרן, זה לא כל כך פשוט. המרד על חוף בתיים נחשב לאירוע מיועזי רגיל ביותר בהפקות מסוג זה.

באשר לקשיי ההפקה לטלוויזיה, סיפר המפיק בפועל נסים לוי, כי ליד שבע תח נות שעל שפת הירקון, צולם בלילה קטע ריקוד בשם הצ'יידים, על רקע שנראה בתמונה כמראה של יער פראי אנדי ומר כושף. הצלם יחיאל נאמן, הידוע יותר לצופי הטלוויזיה כבמאי-צלם תוכניות ה בידור של אולפני רול, היה צריך לעלות

אקסטזה ריקודים של חברי להקת בת-שבע סוחף בקיצבו. בתמונה למעלה: רינה שיינפלד ואהוד בן-דוד בקטע מתוך קולות. למטה: רינה שיינפלד ורחמים רון. בהופעתה של הלהקה לפני מצלמות הטלוויזיה, אירעו תקלות.

על סירה ולצלם מתוכה את הריקוד, כשאת הסירה סוהבים מן הגדה בחבל כדי ליצור תנועה מתאימה. אלא שהשליח שהפליג בסירה מן המעגן, שליד קולנוע פאר בתל-אביב, הגיע בטעות לשלוחת ואדי מוצררה ועברה שעה ארוכה מאד בטרם הגיע למקום הצילומים. התרגויות לא היו חסרות.

וב הצילומים נערכו על רקע נורפים גיאוגרפיים וארכיטקטוניים שונים בישראל. למשל — בחצר המצודה בירושלים לרגלי מגדל-דוד צולמו שבע

- גורן. מפיק — יעקב למדן.
- * סרט טלוויזיה (יום ה' 30/3, 20.30) כתב חוץ — סרט מתח של אלפרד היצ'קוק, על עיתונאי אמריקאי צעיר הרור דף בכל רחבי אירופה אחרי מרגלים בינלאומיים. משתתפים: יואל מקריאה, לוריין די וג'ורג' סנדרס.
- * סדרה חדשה (יום ו' 31/3, 21.15) דבר והיפוכו — סידרה סאטירית אנגלית בת חמישה פרקים על-פי סיפור משנות ה-20 של אלדוס האקסלי. על ספר המחליט לכתוב רומן אודות ידידיו ומכיר